Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 445 van 2 september 2026
in de zaak RvV X / II

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat N. DIRICKX**
Italiëlei 213/15
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 11 september 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van 5 augustus 2024.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (oud).

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet (oud) (thans artikel 2.44 van de RvV-wet).

Gelet op de beschikking van 3 augustus 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 11 augustus 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 augustus 2024 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Aan Mevrouw, die verklaart te heten:
Naam: A. A.(..)
Voornaam: Y. E. (..)
Geboortedatum: (..)1964
Geboorteplaats: Sincelejo Col
Nationaliteit: Colombia
Verblijvende te: (..)
wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2),

- *tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*
- *tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten, onmiddellijk na de kennisgeving*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

Betrokkene diende 9 keer vlak na elkaar, in uitvoering van afwisselend artikel 47/1, 2° en artikel 40bis van de wet van 15.12.1980, een aanvraag gezinshereniging aan met haar Nederlandse schoonzoon. Betrokkenes eerste acht aanvragen gezinsherenging van 22.08.2018, 15.03.2019, 03.07.2019, 03.01.2020, 17.06.2020, 23.05.2022, op 05.12.2022 en op 05.06.2023, werden geweigerd op 19.02.2019, 28.06.2019, 23.12.2019, 26.05.2020, 19.10.2021, 21.1.2022, 05.06.2023 en op 28.11.2023. Hoewel in de akte van kennisgeving telkens op correcte wijze de zij in de wettigheid ervan berustte, om nadien op 04.12.2023 toch opnieuw een 9e aanvraag gezinshereniging in te dienen met dezelfde referentiepersoon en daarbij dezelfde stukken voor te leggen als bij de voorgaande aanvraag.. Betrokkene misbruikt de procedure van de artikels 40 e.v. van de wet van 15.12.1980, louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 40 e.v. van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene – in afwachting van de behandeling van de aanvraag – onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing. De 9e aanvraag gezinsherenging van betrokkene dd. 04.12.2023 wordt ook door middel van deze beslissing niet inoverweging genomen. De beslissing om een aanvraag gezinsherenging niet inoverweging te nemen moet niet noodzakelijk in de vorm van een bijlage 20 worden genomen (zie arrest RvV n°306 569 van 15.05.2024, arrest RvV n° 311 374/IX dd. 18.03.2024, arrest RvV n° 287556, dd. 13.04.2023 en arrest RvV n°290 431 van 16.06.2023).

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar schoonzoon en dochter. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Uit het administratieve dossier van betrokkene blijkt dat zij in de periodes juli 2019 tot oktober 2021 en opnieuw van september 2023 tot april 2024 zelf tewerkgesteld was in België en aldus in staat is in te staan voor haar eigen onderhoud.

Het dossier bevat geen elementen die wijzen op een afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en haar schoonzoon en dochter waardoor zij een afgeleid verblijfsrecht zou kunnen bekomen, overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C- 82/16 van 8 mei 2018. Het loutere bestaan van een gezinsband volstaat niet als rechtvaardiging om aan haar een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen. Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is.

Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07,Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met haar in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Colombia. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een terugkeer naar Colombia een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in Colombia een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

 Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene diende 9 keer vlak na elkaar, in uitvoering van afwisselend artikel 47/1, 2° en artikel 40bis van de wet van 15.12.1980, een aanvraag gezinshereniging aan met haar Nederlandse schoonzoon.

Betrokkenes aanvragen gezinsherenging van 22.08.2018, 15.03.2019, 03.07.2019, 03.01.2020, 17.06.2020, 23.05.2022, op 05.12.2022, op 05.06.2023 en op 04.12.2023, werden geweigerd op 19.02.2019, 28.06.2019, 23.12.2019, 26.05.2020, 19.10.2021, 21.1.2022, 05.06.2023, op 28.11.2023 en op 05.08.2024. Betrokkene misbruikt de procedure van de artikels 40 e.v. van de wet van 15.12.1980, louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 40 e.v. van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene – in afwachting van de behandeling van de aanvraag – onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing
Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij zet een enig middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

"Enig middel: schending van artikelen 3 en 8 EVRM, schending van de artikelen 7, 62, 74/13 en 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet, schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald schending van het motiveringsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel, schending van artikel 41 van het Handvest, schending van bepalingen 3. 7 en 7. 4 van de Terugkeerrichtlijn

Verwerende partij verwijst naar artikel 7, al 1 van de Vreemdelingenwet ter staving van het bevel om het grondgebied te verlaten:
"Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet ven 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:
Artikel 7, alinea 1, van de wet:
13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf."
Eerste onderdeel.
Verwerende partij verwijst in eerste instantie naar de eerdere aanvragen tot gezinshereniging die verzoekster indiende met de referentiepersoon en meent dat er in casu sprake is van misbruik van procedure van artikelen 40 e.v. VW.
Verzoekster kan hier niet mede akkoord gaan.
Er is in casu hoegenaamd geen 'misbruik van de procedures van artikel 40 e.v. van de Vreemdelingenwet. Verzoekster diende meerdere aanvragen conform artikel 40 VW in, waarbij zij haar aanvraag telkens aanvulde en nieuwe bewijzen voorlegde.
Nieuwe bewijzen kan verzoekster niet toevoegen aan een annulatieberoep bij Uw Raad, maar moeten via een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging aan verwerende partij bezorgd worden. Verzoekster ziet niet in waarom er sprake zou zijn van enig misbruik. Verzoekster maakte haar dossier telkens sterker en bezorgde telkens nieuwe bewijsstukken. Dit is geen misbruik. Verzoekster kan niet vooraf weten of de DVZ haar bewijsstukken zal aanvaarden. De enige manier om te weten te komen of de DVZ van oordeel is of aan alle voorwaarden van artikel 40 VW voldaan is, is door een aanvraag in te dienen.
Verzoekster ziet verder ook niet in hoe men door een aanvraag tot gezinshereniging conform artikel 40 VW in te dienen, 'via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel' zou kunnen krijgen, zoals verwerende partij stelt. Via een aanvraag tot gezinshereniging conform artikel 40 VW kan men enkel een verblijfsrecht verkrijgen indien verwerende partij deze aanvraag goedkeurt. Verzoekster heeft telkens dezelfde procedure gestart enkel en alleen omdat zij woont bij haar Nederlandse schoonzoon en er financieel afhankelijk van is en dit juist het toepassingsgebied is van artikel 40 VW. Deze stelling van verwerende partij houdt geen steek.

De Vreemdelingenwet voorziet tot slot niet in een maximaal aantal aanvragen tot gezinshereniging conform artikel 40 VW. Verzoekster ziet niet in hoe haar handelingen misbruik zouden uitmaken en zouden ingaan 'tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet'. Verwerende partij leest zaken in de Vreemdelingenwet die er niet in staan.
Verwerende partij baseert haar motivering ter staving van het bevel om het grondgebied te verlaten op een verkeerde lezing van zowel de stukken in het administratief dossier als de Vreemdelingenwet.
Hierdoor wordt de materiële motiveringsplicht geschonden. De motieven van de bestreden beslissing moeten minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. In casu is dat niet het geval, zoals hierboven werd aangetoond.

De opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen, waardoor de materiële motiveringsplicht geschonden werd.
Tweede onderdeel.
Verzoekster is van oordeel dat de bestreden beslissing in strijd is met artikel 74/13 VW, de materiële motiveringsplicht en artikel 8 van het EVRM.
Verwerende partij heeft bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten op geen enkel ogenblik rekening gehouden met de specifieke omstandigheden in het dossier.
Verwerende partij baseert haar beslissingen op volledig verkeerde gronden om verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten op te leggen.
Verzoekster vroeg bij de gemeente verblijf aan op basis van haar Nederlandse schoonzoon. Dit ressorteert aldus duidelijk onder artikel 40bis, §2, 4° VW:
"4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;"
Uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat keer op keer de verkeerde bijlage 19ter werd uitgereikt. De verzoekende partij is immers geen ander familielid, doch wel een bloedverwant in opgaande lijn.
Verwerende partij was hier zeer goed van op de hoogte, gezien zij dat als een van de voornaamste redenen gebruikt om een bevel om het grondgebied te verlaten op te leggen.
Er wordt bovendien maar al te gemakkelijk melding gemaakt van het woord "misbruik", zoals onder het eerste onderdeel uiteengezet.
Dat de gemeente hier telkenmale een fout beging, kan niet aan verzoekster verweten worden.
Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet stelt dat verwerende partij rekening dient te houden met het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van verzoekende partij:
"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."
Verzoekster is een familielid van een Unieburger, verblijft bij haar dochter en Nederlandse schoonzoon sinds 2018 en wordt door hen onderhouden. Verwerende partij heeft geen enkele rekening gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier van verzoekende partij.
Verzoekster meent dan ook dat verwerende partij artikel 74/13 VW, de materiële motiveringsplicht en artikel 8 van het EVRM heeft geschonden.
Derde onderdeel.
De bestreden beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten en is een verwijderingsbeslissing. De verwerende partij is er bijgevolg toe gehouden een onderzoek naar artikel 3 EVRM te doen.
Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).
Zodra er een terugkeermaatregel genomen wordt, moet dit risico getoetst worden.
De Terugkeerrichtlijn onderscheidt twee verschillende fases: het terugkeerbesluit, dat de onregelmatigheid van het verblijf van de vreemdeling vaststelt, en het verwijderingsbesluit, dat de uitvoering ervan is (en dat in principe het land waarheen de vreemdeling zal verwijderd worden bepaalt). Onze wetgever voorziet één beslissing: het bevel om het grondgebied te verlaten, dat tegelijk ook een verwijderingsbesluit is.
Verwerende partij erkent dat de bestreden beslissing een verwijderingsbeslissing is, gelet op het feit dat zij letterlijk artikel 74/13 VW toepast.
Uit de definitie van artikel 1 van de Vreemdelingenwet blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zoals het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt (6°).
Eveneens blijkt dat de terugkeerverplichting niet naar om het even welk land geldt, maar ofwel naar het land van herkomst ofwel een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten ofwel naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf (5°).
Artikel 7 van de Vreemdelingenwet, dat de rechtsgrond vormt van de bestreden beslissing, wijst er in de aanhef op dat deze bepaling toepassing vindt 'onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag'.
Nu een bevel om het grondgebied te verlaten reeds de verplichting oplegt om het grondgebied te verlaten én een terugkeerverplichting oplegt (RvS 28 september 2017, nr. 239.259), kan enkel en alleen worden geconcludeerd dat reeds bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten een onderzoek naar artikel 3 van het EVRM moet gebeuren.
Verzoekster verwijst tevens naar rechtspraak van de Raad van State (arresten nrs. 241.623 en 241.625 van 29 mei 2018) om aan te tonen dat de verwerende partij reeds bij het nemen van de bestreden beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten had moeten onderzoeken of die verwijderingsmaatregel in overeenstemming is met de normen van de internationale verdragen waardoor België gebonden is, i.c. met artikel 3 van het EVRM.

In casu voldoet de motivering "om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in Colombia een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen" niet aan de bekommernissen van artikel 3 EVRM.
In hoofde van verzoekster zijn wel degelijk elementen aanwezig die een schending van artikel 3 EVRM op zijn minst waarschijnlijk maken.
Verzoekster vreest slachtoffer te worden van willekeurig geweld. De schending van mensenrechten kunnen niet worden opgevolgd.
In deze context wenst verzoekster te verwijzen naar
https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia._veiligheidssituatie_2023 1120.pdf.
Uit deze informatie blijkt dat het aantal gewapende confrontaties is toegenomen en een zorgwekkend humanitair klimaat werd gecreëerd, zie o.a. p.15 e.v.
In casu werd er geen voldoende onderzoek gedaan naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM.
Het onderzoek is derhalve niet, of minstens niet volledig, gevoerd.
De bestreden beslissing schendt dan ook de in het middel opgesomde wetsartikelen en beginselen van behoorlijk bestuur.
Vierde onderdeel.
Artikel 41 van het Handvest: Recht op behoorlijk bestuur
"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.
2. Dit recht behelst met name:
-het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,
-het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim, -de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden. …"
Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-2n/ll, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-2n/ll. M.M., ro.86.) Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277111, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).
Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest lijkt in casu derhalve van toepassing.
In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister/staatssecretaris of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikelen 3 en 8 van het EVRM. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt tenslotte de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/118/EU en lijkt een individueel onderzoek noodzakelijk te maken. Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van richtlijn 20061115/EU, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.
Volgens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383113 PPU, M.G. e,a., ra. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31 j 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288196, Jurlspr. bil. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Vongjian

Housewares & HardwarelRaad, C 141/08 P, Jurispr. blz. 19147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).
Met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten is verzoekster niet gehoord.
Als verzoekster gehoord was had zij kunnen aanbrengen dat haar familie zich in België bevindt, dat haar ganse privéleven zich in België situeert, dat zij zonder de hulp van haar dochter en schoonzoon niet rondkomt en dat de problemen in Colombia ernstig zijn, dat zij er als alleenstaande vrouw niet naar kan terugkeren, dat een schendig van artikel 3EVRM zeer waarschijnlijk is, enz.
In casu leidt het verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen tot een onregelmatigheid, en zonder deze onregelmatigheid had de procedure een andere afloop kunnen hebben.
De bestreden beslissing maakt een schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van Unierecht in combinatie met voormeld artikel 74/13 uit.
Vijfde onderdeel.
Het bevel om het grondgebied te verlaten werd aan verzoekster opgelegd in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.
In toepassing van artikel 74/14, § 1 Vreemdelingenwet bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, §1 Vreemdelingenwet stelt letterlijk: "De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten".
De termijn van dertig dagen vormt derhalve de regel.
Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet voorziet in een aantal restrictieve gevallen waarin afgeweken kan worden van deze termijn (1° - 6°). Het behoort met andere woorden tot de discretionaire bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken om af te wijken van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.
In casu wordt door de gemachtigde toepassing gemaakt van artikel 74/14, §3, 1°
Vreemdelingenwet om zowel af te wijken van de termijn van 30 dagen als het opleggen van een termijn van nul dagen:
"Er bestaat een risico op onderduiken:
4" Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.
Betrokkene diende 9 keer vlak na elkaar, in uitvoering van afwisselend artikel 47/1, 2° en artikel 40bis van de wet van 15.12.1980, een aanvraag gezinshereniging aan met haar Nederlandse schoonzoon. Betrokkenes aanvragen gezinsherenging van 22.08.2018, 15.03.2019, 03.07.2019, 03.01.2020, 17.06.2020, 23.05.2022, op 05.12.2022, op 05.06.2023 en op 04.12.2023, werden geweigerd op 19.02.2019, 28.06.2019, 23.12.2019, 26.05.2020, 19.10.2021, 21.1.2022, 05.06.2023, op 28.11.2023 en op 05.08.2024. Betrokkene misbruikt de procedure van de artikels 40 e.v. van de wet van 15.12.1980, louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 40 e.v. van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene - in afwachting van de behandeling van de aanvraag - onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing."
Artikel 74/14, §3, 1° Vreemdelingenwet stelt: "Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in §1 indien: 1° er een risico op onderduiken bestaat"
Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 7 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.
Artikel 7, 4 van de Terugkeerrichtlijn voorziet dat:
Indien er een risico op onderduiken bestaat, of een aanvraag voor een verblijfsvergunning als kennelijk ongegrond dan wel frauduleus afgewezen is, dan wel indien de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, kunnen de lidstaten afzien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, of een termijn toekennen die korter is dan zeven dagen.
Artikel 3, 7 van de Terugkeerrichtlijn omschrijft het "risico op onderduiken" als volgt:
"risico op onderduiken: het in een bepaald geval bestaan van redenen, gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt, zich zal onttrekken aan het toezicht."
De Terugkeerrichtlijn vereist dat er in de wetgeving zelf objectieve criteria worden vastgesteld op basis waarvan het risico op onderduiken moet worden bepaald.
In de Vreemdelingenwet is in de Belgische rechtsorde volgende definitie opgenomen van het risico op onderduiken in artikel 1, 11°:
"risico op onderduiken: het feit dat een onderdaan van een derde land die het voorwerp uitmaakt van een procedure tot verwijdering, een actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten. Daartoe baseert de minister of zijn gemachtigde zich op objectieve en ernstige elementen."
Er zijn echter geen criteria opgenomen in de wetgeving.
Het artikel 1, 11° Vreemdelingenwet zet artikel 3, punt 7), van richtlijn 2008/115/EG niet correct om, aangezien daarin geen dergelijke criteria vastgelegd worden, maar alleen aangegeven wordt dat er "objectieve en ernstige aanwijzingen" moeten bestaan.
De bestreden beslissing stelt ook niet op welke wettelijke criteria de gemachtigde tot het besluit komt dat er sprake is van een risico op onderduiken.

Verzoekster wordt derhalve een risico op onderduiken verweten, terwijl de gemachtigde zelf nalaat te motiveren welke wettelijke objectieve criteria gehanteerd werden.
De bestreden beslissing vormt een schending van de formele motiveringsplicht, evenals een schending van artikel 1, 11° Vreemdelingenwet en artikel 74/14, §, 1° Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 3,7 Terugkeerrichtlijn en artikel 7,4 Terugkeerrichtlijn."

2.2. De Raad stelt vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partij genomen bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. De Raad wijst dienaangaande ook op zijn bespreking *infra* van de kritiek van verzoekende partij op het motief inzake het risico op onderduiken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298)

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

2.4. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft meermaals gesteld dat het recht om te worden gehoord integraal deel uitmaakt van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. Het Hof heeft eveneens herhaaldelijk opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 11 december 2014, *Boudjlida*, C- 249/13; HvJ 5 november 2014, *Mukaburega*, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, *Ys e.a.*, C-141/12 en C- 372/12).

De Raad wijst er ook nog op dat indien een vreemdeling zijn standpunt naar voren heeft kunnen brengen in het kader van een verblijfsprocedure, dan moet deze vreemdeling niet noodzakelijkerwijze nogmaals gehoord worden alvorens een verwijderingsmaatregel wordt genomen, wanneer dit terugkeerbesluit nauw verbonden is met de weigering van de verblijfsaanvraag (zie HvJ 5 november 2014, c-166/13, *Mukarubega*, pt. 60).

2.5. De Raad stelt vast dat het bestreden bevel werd genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 13° van de Vreemdelingenwet, dat luidt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :
(..)
13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf."

De verwerende partij motiveert daarbij dat verzoekende partij tot 9 keer na elkaar gezinshereniging heeft aangevraagd met haar Nederlandse schoonzoon en dat het uit de feitelijkheden dienaangaande duidelijk is dat zij deze procedure misbruikt om via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen. Ook de laatste aanvraag wordt via onderhavige beslissing afgewezen via een niet-inoverwegingname waarbij de verwerende partij benadrukt dat de vereiste afhankelijkheidsrelatie tussen verzoekende partij en de referentiepersoon niet aanwezig is.

Verder wordt verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan op grond van artikel 74/13, §3, 1° van de Vreemdelingenwet, met name omdat er een risico op onderduiken bestaat en waarbij toepassing gemaakt wordt van criterium 4° van artikel 1, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet om dit risico op onderduiken te duiden.

2.6. De verzoekende partij betwist niet dat haar op grond van artikel 7, eerste lid, 13° van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten kon worden gegeven omdat zij het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat haar het verblijf geweigerd wordt. Op grond van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet wordt aan de verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan, nu er een risico op onderduiken bestaat.

2.7. Verzoekende partij is het evenwel oneens met de vaststelling van de verwerende partij dat zij de gezinsherenigingsprocedure misbruikt. Zij houdt voor dat zij elke aanvraag aanvulde en nieuwe bewijzen voorlegde.

2.8. De Raad kan verzoekende partij niet volgen in haar stelling. Immers leert algehele lezing van de veelvuldige aanvragen die de verzoekende partij in functie van dezelfde referentiepersoon indiende dat wel degelijk geconcludeerd kan worden dat de verzoekende partij de gezinsherenigingsprocedure misbruikt om via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen. Hoewel verzoekende partij gevolgd kan worden dat zij na een eerdere afwijzing bij sommige verblijfsaanvragen wel nieuwe documenten voorlegde, geldt dit geenszins voor alle aanvragen en moet tevens vastgesteld worden dat niet alle nieuwe stukken die zij voorlegde relevant waren gelet op de motivering van eerdere afwijzingsbeslissingen. Dat zij haar *"dossier telkens sterker"* maakte is geenszins een reflectie van de realiteit. Verzoekende partij is voorts ook hoegenaamd niet ernstig waar zij voorhoudt dat zij niet inziet hoe zij *"via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel"* zou trachten te bekomen met de herhaalde gezinsherenigingsaanvragen. Immers kan zij niet voorhouden zich niet bewust te zijn van het feit dat zij door het indienen van een nieuwe gezinsherenigingsaanvraag opnieuw onder attest van immatriculatie wordt geplaatst in afwachting van de behandeling van haar nieuwe aanvraag, hetgeen haar toelaat tijdelijk op het Belgische grondgebied te verblijven. Dat zij dit wel degelijk weet, blijkt des te meer uit het feit dat zij bij de afwijzing van een aanvraag kortelings of gelijktijdig met de betekening van een afwijzingsbeslissing een nieuwe aanvraag indiende. Dat de Vreemdelingenwet voorts geen maximum stelt op het aantal gezinsherenigingsaanvragen maakt geenszins dat de verwerende partij niet zou vermogen vast te stellen dat verzoekende partij de geinsherenigingsprocedure misbruikt.

2.9. Verzoekende partij meent voorts dat een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM voorligt.

2.10. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt vooreerst dat de eerste aanvraag van verzoekende partij wel degelijk beoordeeld werd op grond van artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet, dat verzoekende partij verder geen beroep heeft aangetekend tegen de daarop volgende drie afwijzingsbeslissingen zodat zij akkoord was met de inhoud ervan en dat na de vernietiging van de vijfde afwijzingsbeslissing door de Raad bij arrest nr. 252 665 van 13 april 2021, zowel de vijfde als alle daarop volgende aanvragen werden afgewezen op grond van artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet waarbij de verwerende partij verzoekende partij bij de indiening van haar zesde aanvraag er uitdrukkelijk op wees dat zij ondanks het arrest van de Raad opnieuw een aanvraag indiende in toepassing van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet en dat het haar toekwam de juiste grondslag te kiezen voor haar aanvraag, met name artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet. Deze zesde aanvraag werd dan ook terecht niet in overweging genomen waarna verzoekende partij nog tot driemaal toe een nieuwe aanvraag indiende in toepassing van artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet en deze ook op deze grond werden beoordeeld en afgewezen. Verzoekende partij kan niet gevolgd worden dat de verwerende partij *"telkenmale een fout beging".*

Zoals duidelijk blijkt heeft verwerende partij wel degelijk rekening gehouden met het gegeven dat verzoekende partij gezinshereniging wenste te bekomen als ascendent van een Unieburger. De verwerende partij heeft in toepassing van artikel 40*bis,* §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet diverse keren vastgesteld dat verzoekende partij niet voldeed aan de voorwaarden om van een recht op gezinshereniging gewag te kunnen maken. Zo heeft de verwerende partij er uitdrukkelijk op gewezen dat de verzoekende partij de vereiste afhankelijkheidsband met de Unieburger niet heeft aangetoond. Haar subjectieve overtuiging dat zij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden voor gezinshereniging laat niet toe afbreuk te doen aan deze beoordeling van de verwerende partij.

Hetgeen bepaald in artikel 40*bis,* §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet is bovendien een reflectie van hetgeen in de rechtspraak van het EHRM vereist wordt tussen volwassen verwanten opdat er sprake kan zijn van een beschermenswaardig gezinsleven dat valt onder de toepassing van artikel 8 EVRM. De Raad wijst er immers op dat het EHRM slechts het bestaan van een beschermenswaardig gezins- of familieleven tussen volwassen verwanten aanneemt voor zover aangetoond wordt dat er naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM, 6 mei 2025, *Demirci/Hongarije*, § 72; EHRM, *F.N./Verenigd Koninkrijk* (dec), nr. 3202/09, §17; EHRM 10 april 2012, *Balogun/Verenigd Koninkrijk*, nr. 60286/09; EHRM 2003, *Kwakye-Nti and Dufie/Nederland*, nr. 31519/96; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Litouwen*; EHRM 17 februari 2009,

Onur/Groot-Brittannië; Mole N., *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97). Zoals duidelijk blijkt heeft verzoekende partij niet aangetoond dat zij ten laste is van de Nederlandse referentiepersoon. Het loutere feit dat zij al sinds *medio* 2018 inwoont bij de Nederlandse referentiepersoon maakt niet dat verzoekende partij bij een terugkeer naar het herkomstland aldaar afhankelijk is van de Nederlandse referentiepersoon, hetgeen genoegzaam gebleken is uit de afwijzingsbeslissingen van haar verblijfsaanvragen.

Verzoekende partij die van niet meer blijk doet geven dan normale affectieve banden die volwassen verwanten met elkaar onderhouden, kan deze banden ook onderhouden via moderne communicatiemiddelen of bezoeken van haar dochter en Nederlandse schoonzoon in het herkomstland.

Verzoekende partij maakt met haar betoog geen schending van artikel 8 EVRM of artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aannemelijk. Zij slaagt er geenszins in afbreuk te doen aan de motivering in de bestreden beslissing dat: *"Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar schoonzoon en dochter. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Uit het administratieve dossier van betrokkene blijkt dat zij in de periodes juli 2019 tot oktober 2021 en opnieuw van september 2023 tot april 2024 zelf tewerkgesteld was in België en aldus in staat is in te staan voor haar eigen onderhoud.*
Het dossier bevat geen elementen die wijzen op een afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en haar schoonzoon en dochter waardoor zij een afgeleid verblijfsrecht zou kunnen bekomen, overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C- 82/16 van 8 mei 2018. Het loutere bestaan van een gezinsband volstaat niet als rechtvaardiging om aan haar een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen. Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is.
Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07,Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met haar in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Colombia. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt."

2.11. Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, is het vereist dat verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674 ; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233 ; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262 ; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961 ; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Verzoekende partij laat na om met concrete gegevens aan te tonen dat haar leven in gevaar is als gevolg van de bestreden beslissing en/of dat zij door toedoen van de bestreden beslissing wordt onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Een eenvoudige verwijzing naar algemene verslagen en rapporten over de situatie in Colombia, zonder deze op haar eigen situatie te betrekken, volstaat niet om het voorgehouden risico aannemelijk te maken. Het komt aan de verzoekende partij toe om *in concreto* aan te tonen op welke manier zij een reëel risico loopt in het geval van een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst. Verzoekende partij slaagt er geenszins in afbreuk te doen aan de motivering dat: *"Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een terugkeer naar Colombia een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in Colombia een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."*

2.12. Zoals voorts *supra* reeds aangegeven, indien een vreemdeling zijn standpunt naar voren heeft kunnen brengen in het kader van een verblijfsprocedure, dan moet deze vreemdeling niet noodzakelijkerwijze

nogmaals gehoord worden alvorens een terugkeerbesluit wordt genomen, wanneer dit terugkeerbesluit nauw verbonden is met de weigering van de verblijfsaanvraag (zie HvJ 5 november 2014, c-166/13, *Mukarubega*, pt. 60). Zoals duidelijk blijkt werd het bestreden bevel genomen na de zoveelste gezinsherenigingsaanvraag van verzoekende partij en wordt in het bestreden bevel ook uitdrukkelijk gemotiveerd waarom deze zoveelste gezinsherenigingsaanvraag niet in overweging wordt genomen. Het is duidelijk dat het bestreden bevel verbonden is met de weigering van haar verblijfsaanvraag en verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat de verwerende partij haar ondanks haar aanvraag nogmaals had moeten horen alvorens over te gaan tot het treffen van het terugkeerbesluit.

Bovendien en anders dan wat verzoekende partij voorhoudt, maakt zij ook geenszins aannemelijk dat zij nog nuttige elementen had kunnen aanbrengen die tot een andere besluitvorming hadden kunnen aanleiding geven. Immers heeft de verwerende partij rekening gehouden met het feit dat verzoekende partij familie heeft in België waarvan zij claimde afhankelijk te zijn alsook heeft verwerende partij bij het treffen van het terugkeerbesluit rekening gehouden met het bepaalde in artikel 3 EVRM. Verder wijst de Raad erop dat waar verzoekende partij voorhoudt een privéleven in België te hebben, zij nooit werd toegelaten tot lang verblijf in België en zij slechts vermocht in België te verblijven in afwachting van de behandeling van haar verblijfsaanvragen. Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat, in het algemeen, personen in dergelijke situatie geen enkele rechtmatige verwachting kunnen koesteren dat hen een verblijfsrecht zal worden toegekend. (EHRM, 21 juni 2018, *Danelyan/Zweden*; EHRM, "*Darren Omoregie and Others v. Norway*", no. 265/07, § 64, 31 juli 2008; "*Roslina Chandra and Others v. the Netherlands*" (dec.), no. 53102/99, 13 mei 2003; en "*Yash Priya v. Denmark*" (dec.), no. 13594/03, 6 juli 2006). Gelet op de omstandigheden van de zaak kan verzoekende partij niet overtuigen dat het langdurige verblijf en de eventuele opgebouwde banden die daaruit voortvloeien in België haar private belangen doet opwegen tegen het openbaar belang, zijnde de immigratiecontrole. (cfr. "*B.V. t. Zweden*", Decision, application n° 57442/11, van 13 november 2012; "*Danelyan t. Zwitserland*", Decision, application n° 76424/14 en 76435/14 van 21 juni 2018).

Gelet op voorgaande maakt verzoekende partij geen schending van het hoorrecht aannemelijk.

2.13. Artikel 74/14 §1 en §3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1.
De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.
Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.
Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.
Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.
De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.
§ 2.
Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.
Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de minister of zijn gemachtigde de onderdaan van een derde land verplichten tot het vervullen van preventieve maatregelen.
§ 3.
Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :
1° er een risico op onderduiken bestaat, of;
(…)
In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn."

Zoals uit de motieven van het bestreden bevel blijkt steunt de verwerende partij zich op artikel 74/14 §3, 1°, er bestaat een risico op onderduiken.

De wetgever heeft in artikel 1 §1, 11° van de Vreemdelingenwet bepaald:

"11° risico op onderduiken : het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is

voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken."

In artikel 1 §2 bepaalt de Vreemdelingenwet:

"Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :
1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;
2° de betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt;
3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;
4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden :
a) een overdrachts-, terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel;
b) een inreisverbod dat noch opgeheven, noch opgeschort is;
c) een minder dwingende maatregel dan een vrijheidsberovende maatregel die erop gericht is om zijn overdracht, terugdrijving of zijn verwijdering te garanderen, ongeacht of het om een vrijheidsbeperkende maatregel of een andere maatregel gaat;
d) een vrijheidsbeperkende maatregel die erop gericht is om de openbare orde of de nationale veiligheid te garanderen;
e) een door een andere lidstaat genomen maatregel die gelijkwaardig is aan de maatregelen bedoeld in a), b), c) of d);
5° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk en/of in een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd;
6° de betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend;
7° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij zijn vingerafdrukken reeds heeft gegeven in een andere Staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, na een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend;
8° de betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid;
9° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij vroeger reeds een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in een andere staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming;
10° de betrokkene heeft verklaard of uit zijn dossier blijkt dat hij voor andere doeleinden dan de doeleinden waarvoor hij een verzoek om internationale bescherming of een verblijfsaanvraag heeft ingediend naar het Rijk gekomen is;
11° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een geldboete omdat hij een kennelijk onrechtmatig beroep heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen."

Anders dan wat verzoekende partij voorhoudt, bevat de wetgeving wel degelijk criteria.

Uit het voorgaande blijkt dat het risico op onderduiken actueel en reëel moet zijn en dat het na een individueel onderzoek en op basis van een of meer van de volgende objectieve criteria moet worden vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan het geval.

In casu steunt de verwerende partij zich op één van de in de wet voorziene criteria, met name criterium 4° zoals opgenomen in artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet: *"de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden :*
a) een overdrachts-, terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel;"
Verder heeft de verwerende partij op omstandige wijze gemotiveerd wat de feitelijkheden zijn die *in casu* aan de grondslag liggen van deze bevinding. Verzoekende partij laat na deze motivering op concrete wijze te

bestrijden, minstens slaagt zij er met haar betoog, gelet op de bespreking *supra,* niet in om aan deze motivering afbreuk te doen.

2.14. Het enig middel, dat niet verder reikt dan hetgeen *supra* besproken, is in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Aangezien de Raad bevoegd is om zich rechtstreeks uit te spreken over het beroep tot nietigverklaring, hoeft er niet langer uitspraak te worden gedaan over de vordering tot schorsing (artikel 1.9, tweede lid, van de RvV-wet).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op twee september tweeduizend zesentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. R. VAN DAMME,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
R. VAN DAMME	S. DE MUYLDER